

Prologas

Dar dešimt minučių ir ji laimingai pasieks namus.

Karolina Džozef suvirpėjo iš palengvėjimo, kad ilga kelionė netrukus baigsis. Ji nemėgo vairuoti naktį, mat tamsoje prie vairo nesijausdavo užtikrintai. Kaskart, kai priekyje sušvisdavo šviesos, Karolinai atrodydavo, kad artėjantys priekiniai žibintai traukia ją savo pusėn, balta jų šviesa nutvieksdavo mašinos saloną, o ji tvirčiau įsikibdavo į vairą, stengdamasi važiuoti tiesiai.

Jau nedaug teliko. Karolina nekantravo išmaudyti Natašą šiltoje vonioje, sugirdyti kakavos, paguldyti į lovelę ir apkamšyti. Likusią vakaro dalį skirs Deividui. Kažkas neduoda jam ramybės, ir Karolina pamanė, kad kai Nataša užmigs, jie galėtų susėsti priešais židinį su vyno taurėmis, ir galbūt jai pavyktų išgauti iš vyro, kas jį slegia. Turbūt darbo reikalai.

Karolina dirstelėjo į mylimą dukrelę užpakalinio vaizdo veidrodėlyje. Tašai buvo šešeri, — tiksliau, be kelių mėnesių septyneri, kaip mergytė mėgo girtis, — nors dėl smulkaus sudėjimo atrodė jaunesnė. Šviesūs plaukai bangomis krito Natašai ant pečių, o važiuojant pro gatvės žibintus švelnų veidelį užliedavo geltonos šviesos pliūpsniai. Mergaitė buvo užsimerkusi, nuo jos dvelkė ramybe; Karolina nusišypsojo.

Šiandien, kaip ir visada, Taša elgėsi gražiai ir smagiai žaidė su mažaisiais pusbroliais ir pusseserėmis, kol suaugusieji lakstė, vykdydami Karolinos tėvo pavedimus. Pastarasis, kaip buvo papratęs, vėl paskelbė naują įsakymą — šįkart jis pareiškė, kad Karolina, jos broliai ir seserys kartu su šeimo-

mis privalo atvažiuoti Kūčių vakarienės. Kaip įprasta, visi pakluso. Tiksliau, visi, išskyrus Deividą.

Sparčiai artėjo posūkis į namo vedančią gatvę, ir Karolina paskutinį kartą dirstelėjo į Natašą. Kai jos išsuks iš pagrindinio kelio ir nutols nuo ryškiai apšviestų vitrinų bei gintarienės gatvės žibintų šviesos, mašinos užpakalinė sėdynė paskęs šešėlyje. Dukrelė didžiąją kelionės dalį pramiegojo, bet jau ėmė muistytis.

— Viskas gerai, Taša? — pasiteiravo Karolina.

Iki galo nepabudusi mažylė kažką sumurmėjo, kumštukais trindamasi akis. Karolina nusišypsojo. Prieš posūkį ji prilėtino greitį ir perjungė pavarą. Liko įveikti kelis paskutinius kilometrus siauromis, tamsos gaubiamomis, gyvatvorėmis apaugusiomis gatvėmis ir galės atsipūsti. Karolina pyktelejo ant Deivido. Vyras žinojo, kaip ji nemėgsta važinėti naktimis, todėl galėjo pasistengti — jei ne dėl žmonos, tai dėl Natašos. Šiandien Deivido trūko joms abiem.

Karolina akies kampučiu pastebėjo kairėje šmėkstelėjusį šešėlį ir grįžtelėjo galvą ton pusėn smarkiai būgnijančia širdimi. Palei gyvatvores nusklendė apuokas, automobilio žibintai išplėšė iš tamsos baltą jo krūtinę, kuri skaisčiai sušvito juodo dangaus fone. Karolina iškvėpė.

Mėnulis nešvietė, o ant juoda asfalto danga kloto siauro dviejų juostų kelio, vedančio namų link, blykčiojo aplediję lopai. Aplink tvyrojo kapų tyla, pasaulis buvo sustingęs, apuokui nuskridus judėjo tik Karolinos automobilis. Ji žinojo, kad pravėrusi langą išgirstų tik tylų variklio dūzgimą. Nei prieš, nei už mašinos nebuvo jokių šviesų, trumpam Karolina pasijuto grimztanti į įgimtą tamsos baimės liūną.

Ji palinko į priekį, įjungė radiją ir patildė garsą; smagios nuspėjamų šventinių dainų melodijos apramino. Netrukus

tos dainos mirtinai pakyrės, bet dabar smagi ir ausiai įprasta muzika padėjo atsipalaiduoti.

Karolina nusišypsojo, o tuo pat metu suskambo ant kelevio sėdynės padėtas telefonas. Ji neabejojo, kad skambina Deividas paklausti, kada jos grįš, todėl nežiūrėdama pakėlė telefoną, bet paskutinę sekundę pastebėjo, kad numeris nežinomas. Bakstelėjo į ekraną ir atmetė skambutį. Kad ir kas tai būtų, palauks, kol ji grįš namo. Privažiavusi staigų posūkį, viena ranka pasuko vairą, o kita padėjo telefoną ant sėdynės; mašina slystelėjo ant apledijusio kelio. Karoliną nusmelkė baimė. Ji lengviau atsikvėpė, kai automobilis išsitiesino.

Kelis kitus posūkius moteris įveikė atsargiai, bet pečius kausčiusi įtampa atlėgo tik tada, kai privažiavo trumpą tiesaus kelio atkarpą, iš abiejų pusių apaugusią aukštomis gyvatvorėmis, slypiančiomis gilius griovius. Karolina palinko prie priekinio lango ir įsistebeilijo į naktį. Žibintų šviesoje išryškėjo tamsesnis šešėlis — priekyje kažkas stūksojo. Karolina numynė stabdį ir perjungė pavarą, iš anksto lėtindama greitį.

Artėdama prie kliūties įjungė antrą pavarą: su siaubu suprato, jog tai ant kelio persisukusi mašina, priekiniais ratais susmigusi į griovį dešinėje kelio pusėje. Karolinai pasirodė, kad viduje regi šešėlį — tarsi kažkas kniūbsotų ant vairo.

Lėtai artėjant prie kelių užtvėrusio automobilio, Karolinai ėmė daužytis širdis, ji spustelėjo mygtuką ir pravėrė langą. Atrodė, kad vairuotojui reikia pagalbos.

Vėl suskambo telefonas.

Pirmiausia šovė mintis nekreipti dėmesio į skambutį, tačiau jei įvyko avarija, Karolinai prireiks pagalbos. Ji čiupo telefoną nuo sėdynės ir atsiliepė, tik prispaudusi aparatą prie ausies pastebėjo, kad dreba rankos.

— Klausau?

— Karolina, jau grįžai namo?

Balsas Karolinai buvo girdėtas, bet iškart jo neatpažino. Nenuleisdama akių nuo kliūties priekyje, sustabdė automobilį ir atsisegė saugos diržą.

— Dar ne. O ką? Kas čia skambina?

— Paklausk manęs. Važiuok ir jokiū būdu *nesustok*. Kad ir kas nutiktų, nieku gyvu *nesustok*, — vyras kalbėjo tyliai ir skubiai. — Važiuok namo. Tiesiai namo. Ar girdi mane?

Jo balse skambanti panika atliepė Karoliną apėmusį ir vis stiprėjantį nerimą. Ji sudvejojo.

— Skersai kelio stovi mašina, atrodo, kažkas viduje yra. Gal vairuotojas sunegalavo, o gal tai avarija. Kodėl negaliu sustoti? Kas čia dedasi?

— Daryk, ką sakau, Karolina. *Nelipk* iš automobilio. Tučtuojau padidink greitį, apvažiuok tą kliūtį ir daugiau *nesustok*, kad ir ką pamatytum. *Važiuok* ir tiek.

Skambinantysis kalbėjo primygtinai, jo balse buvo justi įtampa. Karolinai gerklę sugniaužė baimė. *Kas tai?* Ji dirstelėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį ir apsisprendė. Nusviedė mobilųjį ant gretimos sėdynės ir abiem rankomis įsikibo į vairą. Stovinti mašina buvo ilga ir žema, ji užgriozdė kone visą kelią — užpakaliniai ratai buvo šiek tiek pakilę nuo žemės, o variklio gaubtas pakrypęs į griovį. Už automobilio bagažinės buvo likęs tik siauras kelio tarpelis, bet Karolina pro jį prasprūstų. Turi pralįsti.

Ji numynė greičio pedalą iki pat dugno. Padangos ėmė slysti ant apledijusio kelio, tačiau netrukus jos sukibo su danga ir Karolina pasuko į kairę. Ratai kairėje kelio pusėje užvažiavo ant gyvatvorėmis apaugusio pylimo ir mašina pavojingai pakrypo. Karolina susuko vairą į dešinę, automobilis

dunkstelėjo ant kelio, persisukęs į priešingos krypties eismo juostą. Tada ji pasuko vairą į kairę, ištiesino mašiną ir padidino greitį, kad net variklis užriaumojo.

Staiga Karolina pajuto, kad automobilis ėmė slysti. Ji karštligiškai suko vairą iš pradžių į vieną pusę, paskui į kitą, bet mašina nereagavo. Kelią buvo padengęs plikledis, o Karolina per greitai važiavo. Ji prisiminė girdėjusi, kad reikia sukti vairą į slydimo pusę, bet neatrodė, jog tai padėtų.

Mintyse šmėkstelėjo vardas. Karolina staiga suprato, kas jai skambino. *Bet kodėl jis?* Ji riktelėjo vyro vardą, nors ir žinojo, kad jis niekuo negali padėti. Karolinos akys įsmigo į veidrodėlį, į šešėlyje skendinčią užpakalinę sėdynę, kur matė plačiai išplėstų persigandusios Natašos akių baltymus.

Karolina nuspaudė stabdį, bet nieko nenutiko. Automobilis nučiuožė į šoną, įsirėžė į pylimą, pakrypo ir ėmė vers-tis, dar ir dar kartą, kol pralaužęs gyvatvorę įsirėžė į griovį, o sumaitotas Karolinos kūnas pakibo, persisvėręs pro pravirą langą.

Siaura gatve važiuojantis policininkas mėgavosi reta ramybės akimirka prieš artėjančias Kalėdas. Anonimas paskambino ir pranešė apie kažkur netoliese nuo kelio nuvažiavusį automobilį, nors dispečerė sakė, kad paskambinęs žmogus nenurodė jokių smulkmenų. Policininkas tikėjosi, kad koks nors mulkis numetė mašiną pakelėje, nes baigėsi degalai arba užgeso variklis. Jam pabodo tramdyti įkaušusius piliečius šiuo šventiniu laikotarpiu, o kol tvarkysis su niekam netrukdančiu paliktu automobiliu, kurį laiką girtuoklių nesutiks — gal net užtruks šiame priemiesčio kelyje iki pamainos galo.

Pamažėle ėmė aiškėti, kad jo optimizmas buvo be pagrindo. Pareigūną įtikino šviesos. Niekas nepalieka automobilio įjungtais žibintais, o priekyje policininkas matė nejudantį, skaisčiai plieskiantį baltą spindulį, išryškinusį pakelėje augančius medžius nuogomis šakomis. Privažiavus arčiau pareigūną apakino ryški priešakinių žibintų šviesa. Jis prisidengė delnu akis ir artinosi itin atsargiai, jei kartais ant kelio tįsotų kūnas, kurio kol kas nepastebėjo. Policininkas sustabdė likus dvidešimčiai metrų iki mašinos ir išjungė variklį.

Iškart suprato, kad reikalai prasti. Automobilis buvo apvirtęs ant stogo, priekinė jo dalis rėmėsi į pakelės pylimą, tačiau kraują stingdė sklindantis garsas. Kaimo vietovę gubiančią tylą sklaidė tylus prabangaus variklio burzgimas, o jo fone skambėjo su niekuo nesupainiojama Bingo Krosbio daina „Baltosios Kalėdos“. Švelni melodija skverbėsi į žvarbų nakties orą pro pravirą langą, iš kurio kyšojo tokiu neįtikimu kampu pakrypusi moters galva, jog policininkas iš tolo suprato, kad ji mirusi.

Pareigūnas lėtai prisiartino prie apvirtusio automobilio ir išjungė variklį, su juo nutilo ir muzika. Tada vėl įstengė įkvėpti. Tai buvo tik pavienė transporto priemonė, pakliuvusi į eismo įvykį, nors ir itin tragišką. Policininkas pasiėmė radijo stotelę.

Laukdamas atvykstančių paramedikų, — nors žinojo, kad jie niekuo nepadės, tik patvirtins ir taip aiškų faktą, — pareigūnas užtvėrė kelią, iškvietė specialistų komandą avarijai iširti ir paprašė patikrinti policijos duomenų bazėje, kam priklauso automobilis. Išsitraukęs iš už bato aulo galingą žibintą, policininkas apžiūrėjo kelią ir griovius palei pylimą, ieškodamas iš mašinos išsiropštusių galbūt sužeistų žmonių

arba kokios nors ant kelio buvusios kliūties, dėl kurios mašina metėsi į šoną. Nieko nerado. Kelias buvo tuščias.

Jis pajuto palengvėjimą, kai tylą perrėžė artėjantis sirenų gausmas; po kelių minučių netoliese sustojo greitosios pagalbos automobilis, jo šviesos išryškino vienišą dviratininką, nedrąsiai artėjantį prie įvykio vietos.

Vyras nušoko nuo dviračio ir sustojo šiek tiek atokiau. Policininkas patraukė jo pusėn.

— Atleiskite, pone, bet artintis negalima.

— Gerai, pareigūne. Aš tik noriu grįžti namo.

— Suprantu, bet kol kas negaliu jūsų praleisti pro šį kelio ruožą, pone. Jūs ir pats suprantate.

— Ar kas nors susižeidė. Rodos, ten Karolinos Džozef automobilis. Ar aš teisus? — pasiteiravo dviratininkas.

— Kol kas negaliu to patvirtinti, pone.

Dviratininkas žvilgtelėjo policininkui per petį, stengdamasis įžiūrėti automobilį.

— Ar ten Karolina? O Dieve. Ji negyva, tiesa? — sukrėstas vyras prasižiojęs pažvelgė į policininką. — Vargšas Deividas. Jos vyras. Jam bus siaubingas smūgis.

Policininkas nieko neatsakė. Jis galėjo tik neprileisti pašaliečio prie įvykio vietos, kol atvyks pastiprinimas, bet ir iš čia moters galva matėsi net per aiškiai.

— O ji nesivežė Natašos? — drebančiu balsu paklausė dviratininkas. — Savo dukrelės? Pasakiškai graži mergaitė.

Policininkas su palengvėjimu papurtė galvą.

— Ne, pone. Vaikiška kėdutė ant užpakalinės sėdynės, laimė, tuščia. Daugiau automobilyje nieko nebuvo.